

Der er for nogen Tid siden afsluttet Overenskomst mellem Søfyrbøderne og Skibsrederne her i Danmark, hvorved en Strejke blev undgaaet. Ved den Overenskomst, som gennemførtes, opnaaede Søfyrbøderne at faa indtil 65 Kr. om Maaned, dog ikke straks, men først senere. Der er Anledning til at udtale en virkelig Beundring for de Mænd, som paa Sømændsstændens Vegne forhandlede med Skibsrederne, for den Beherskelse og Dygtighed, som de lagde for Dagen. Der er ingen Tvivl om, at Skibsrederne, hvis det var kommet til en alvorlig Konflikt, ikke vilde have betænkt sig paa at indkalde fremmed Arbejdskraft, og hvor berettigede end de Krav, som Fyrbøderne havde stillet, vare, vilde de i hvert Fald være blevne slaaede ned, og man vilde ikke have mærket nogen Sympati fra Overklassen eller dens Presse for Søfyrbøderne og Matroserne, som paa slig Maade vare bekæmpede. Jeg taler her af Erfaring. Da de for nogle Aar siden kæmpede for at faa to Kroner om Dagen for 14 Timers Arbejde, blev der indforskrevet russiske, polske og engelske Proletarer, fattige, uheldige Mennesker. Det var rene Vrag, men de kunde bruges i Nødtilfælde, og jeg mærkede intet til, at der fra den saakaldte patriotiske PresSES Side blev udtalt Sympati med de danske Sømænd, der kæmpede for et rimeligt og beskedent Krav, tværtimod denne Presse var inderlig glad ved, at det var lykkedes en meget bekendt Dampskibsreder paa den Tid at skaffe russiske Proletarer til at udføre det Arbejde, for hvilket der blev nægtet danske Sømænd ligefrem Sulteløn. Det vilde være gaaet paa samme Maade nu, medmindre der ikke havde været Skruebrækkere; men de findes baade her og i andre Lande, paa Grund af den Pauperisme, som raader i det laveste Proletariat. Hvis det var kommet til Strejke mellem Søfyrbøderne og Rederne, og hvis den Strejke blev ført effektivt, hvis der ikke meldte sig Strejkebrydere, vilde det være ensbetydende med, at megen Handel og al Skibsfart vilde være bleven lammet til stort Tab for Samfundet. Søfyrbødernes Repræsentanter have vist en virkelig Samfundsfølelse og Beherskelse, som der kunde være Anledning til for Staten at sætte Pris paa, idet de have ladet sig nøje med

det for Øjeblikket gennemførlige, i Stedet for at lade det komme til en Kamp.

Det er Synd, at alle disse mange udmærkede, arbejdsomme Mænd, menige Søfolk, skulle være prisgivne en Vilkaarlighed af den Magtfaktor, som opadtil i hvert Fald i høj Grad er i Stand til at bestemme Prisen for deres Arbejde. Samfundet er derfor i højeste Grad interesseret i, at Sømændene faa en ordentlig Løn for et respektabelt Stykke Arbejde, og jeg skal tillade mig at bevise det. Jeg har i mange Aar været Formand for Hjælpekassen i Aarhus, tidligere den frie Fattigkasse i Domsognet i Aarhus, og jeg har som saadan haft Lejlighed til at se det Klientel, som søger Hjælpekassen; ligeledes har jeg som Leder eller Medleder af forskellige filantropiske Institutioner haft Lejlighed dertil. Det var paafaldende, hvor stort et Procentantal af dette Klientel der var Kvinder, hvis Mænd vare Fyrbødere, Sømænd. Ja, i adskillige Tilfælde var Manden drikfældig, men der var mange pæne Folk imellem, ædruelige Folk, selv Afholdsfolk, som ikke kunde klare sig med den Hyre, de fik. Naar de havde Kone og stor Børneflokk, vare de nødte til at søge Hjælp hos det offentlige eller hos private. Jeg vil hævde den Opfattelse, at en Mand eller Kvinde, som udfører et nødvendigt Samfundsarbejde og lægger al sin Kraft og Energi ind i dette, skal beskyttes mod, at der bliver budt ham en Lønning, som tvinger ham og hans nærmeste til at henvende sig til det offentlige, og det offentlige bør beskytte sig mod den Rovgridskhed og Udplyndring, som sættes i Værk af en Del af Overklassen, og derfor siger jeg: Lovgivningsmagten maa komme til at fastslaa, at der maa være en mindste Løn, under hvilken Arbejderne ikke skulle arbejde.

Nu skulle Søfyrbøderne i flere Aar som Følge af den Overenskomst, der er vedtagen, og som de vare nødte til at vedtage, arbejde for højst 65 Kr. om Maaned, men 65 Kr., naar man har Hustru og Børn, ere med de nugældende Priser paa Livsfornødenheder Sulteløn, det er umuligt at leve af den. Jeg beder ærede Medlemmer erindre, hvad det koster os at have en Person anbragt paa en af vore Straffe-, Abnorm-, Sindssyge- eller Opdragelsesanstalter. Vi vide, at den Forplejning, de